

Cap a les estrelles

Relats seleccionats del XVIII Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

letra
nova

bromera

PRÒLEG

Tenir l'oportunitat d'escriure unes paraules d'aquesta nova edició em desperta molta emoció. Vicent Marçà, *Tico*, com l'anomenàvem en l'àmbit més familiar, va començar a ser mestre l'any que jo vaig nèixer. Mon pare i ma mare, amics de Vicent, van decidir que fora el meu padrí, quina sort la meua!

Recorde amb molta il·lusió com des de ben menuda, quan arribava el dia de Reis, anàvem a la seua casa, i sempre trobava el millor regal que li pots fer a un infant, un llibre. Amb el pas del temps cada vegada li he donat més valor. Un d'ells va ser *Contes per telèfon* del Gianni Rodari, llibre de fàcil lectura. Diuen que els contes eren tan bons que fins i tot les telefonistes aturaven totes les altres trucades per escoltar-los. Més endavant, quan va començar la seua aventura com a escriptor, van ser els seus propis llibres els que em regalava, com *Viatge a l'interior*; *Jordi Túrmix, aprenent de pirata*; *Hem pujat el Tourmalet...* Un altre regal especial que vaig rebre de Tico va ser la primera màquina d'escriure, en aquells moments tota una experiència poder escriure amb ella.

Vicent m'ha transmés des de ben menuda l'estima per la nostra llengua, el plaer de llegir llibres amb històries fantàstiques i meravelloses, així com la vocació de ser mestra. Vaig descobrir Gianni Rodari de xiqueta gràcies a ell i més endavant com a mestra amb *Gramàtica de la fantasia*. Si no el coneixeu, us anime a totes les persones que esteu llegint aquest llibre a buscar al voltant

d'aquest mestre i pedagog italià i les seues tècniques i recursos creatius per a contar històries com les preguntes de sorpresa, el binomi fantàstic, l'antidescripció, què passaria si... les paraules deformades, els titulars impossibles...

Com a mestra d'infantil, des de fa molts anys estic acompanyant la iniciació a la lectura i l'escriptura de xiquets i xiquetes, un moment molt sensible i important en les vides de les criatures. Està més que investigat que llegir i escriure són processos diferents, encara que paral·lels. Una vegada vaig llegir que el record de les primeres experiències de la lectura i escriptura és fonamental a l'hora de generar una determinada relació amb aquestes dues eines i pot determinar l'ús que en faça l'infant en un futur.

Vosaltres, xiquetes i xiquets que heu fet possible aquest llibre que teniu entre les mans, segur que heu volat amb la imaginació en el vostre conte, a més de gaudir d'aquest moment de creació literària, que no és una faena fàcil. Per poder escriure com heu fet vosaltres primer cal llegir i llegir molt. Us anime a seguir llegint i, per què no, a escriure més contes i històries meravelloses que podeu trobar en el vostre interior.

MÍRIAM ROVIRA SAFONT

DIHUITENA EDICIÓ
PREMI DE NARRATIVA ESCOLAR
EN VALENCIÀ
VICENT MARÇÀ 2023

JURAT

Dolors Ibáñez	Família Marçà
Joan Andrés Sorribes	Escriptor
Susana Ortiz	Comissió Cívica Vicent Marçà
Joan Villalonga	Comissió Cívica Vicent Marçà
José Juan Sidro	Comissió Cívica Vicent Marçà
Joanjo Trilles	Comissió Cívica Vicent Marçà
Olga Carbó	Comissió Cívica Vicent Marçà
Manolo Alegre	Comissió Cívica Vicent Marçà
Pere Duch	Llibreria Babel
Josep Miquel Carceller	Ajuntament de Castelló de la Plana
Montserrat Ferrer	Col·lectius Llengua i Cultura Castelló

AGRAÏMENTS ALS MEMBRES DE LA COMISSIÓ CÍVICA VICENT MARÇÀ

Anna Verdoy
Balma Escuder
Emilio Álvaro
Fina Felip
Laura Córcoles
Mila Fernández
Mireia Pérez
Míriam Rovira
Nazaret Martos
Patri Fernández
Vicent Beltrán
Francesc Rambla
Ignasi Badenes
Josep Maria Rambla

EL MISTERI DE VICENT

AINOA MÁÑEZ ABAD

ÁGORA LLEDÓ INTERNATIONAL SCHOOL – 5é

Un dilluns de finals de març, la classe de 5é estava a l'aula esperant el seu professor d'història. Don Lluís va arribar deu minuts tard amb cara de preocupació.

–Què li passa, Don Lluís? –va preguntar Anna.

–Estic molt preocupat perquè m'ha cridat fa una estona el meu pare i m'ha dit que han robat a Vicent –va dir Don Lluís.

–Qui és Vicent? –van preguntar els xiquets.

–Ja sabeu que el meu pare és el campaner municipal i Vicent és una de les huit campanes que hi ha al campanar de la vila –va dir Don Lluís.

–I com es diuen les altres? –va preguntar Xavi.

–Es diuen Cristina, Maria, Jaume, Joaquina, Victòria, Dolors i Àngel –va explicar Don Lluís.

–I si hi ha set campanes més, per què esteu tan preocupats? –va preguntar Carles.

–Perquè Vicent és la campana que desperta tota la ciutat a les sis del matí el dia de la Romeria de la Magdalena i, com ja sabeu, és el diumenge que ve –va dir Don Lluís.

–L'hem de trobar! –va dir Manel.

–Voleu ajudar-me? He quedat amb mon pare que aniria a migdia i que la buscaríem els dos per la plaça Major. Vicent pesa molt, qui l'ha robada no ha pogut emportar-se-la molt lluny.

–I... per on la buscarem? –va preguntar Manel.

–Podem començar per la catedral de Santa Maria, pel mercat o per l'ajuntament.

A l'acabar l'escola, se'n van anar amb Don Lluís a buscar Vicent. Van anar al mercat perquè Jaume tenia fam, però no hi van trobar res, aleshores van anar a l'ajuntament, però tampoc hi van trobar a Vicent. Després, van anar a la catedral de Santa Maria, però tampoc estava allí i ja començaven a estar farts.

Joan va comprar una botella d'aigua i li va caure, però en lloc de fer un tollet a terra, l'aigua va desaparèixer!

–Ací baix hi ha alguna cosa! –va dir Martí.

I es van posar tots a buscar fins que Martina va dir:

–Ací hi ha una anella de ferro!

El pare de Lluís va anar corrents i va estirar de l'anella.

–Vine, Lluís! Ajuda'm!

A l'estirar-la van obrir una trapa i... ahí estava Vicent!

Dies més tard, l'alcaldesa els va donar una recompensa: els va deixar tocar Vicent el diumenge a les sis del matí!

Tots els xiquets van anunciar el començament de les festes de la Magdalena i molt feliços i amb les seues famílies van agafar la canya i el rotllo i van fer la tradicional romeria. Van ser unes festes increïbles, de segur que no les oblidaran en la seua vida.

EL PASTOR I EL SEU LLAÛT

AITANA GUINOT GRANEL

CEIP BENADRESSA – 5é

Una vegada hi havia un pastor que tenie setze anys. La seua faena era portar el seu ramat d'ovelles des de Terol, on passava tot l'estiu i les seues ovelles estaven fresquetes menjant l'herba de la muntanya, fins a Castelló, on passaven l'hivern i així no patien tant de fred. Això es diu fer la transhumància dels animals.

Una d'aquelles vegades que va arribar a Castelló li van oferir que comprara un llaüt perquè a aquest pastor li agradava molt la música i tothom l'havia escoltat tocant la seua flauta.

A ell li va fer molt de goig, però no tenia diners, així que se li va ocórrer una idea. Com que una de les seues ovelletes estava a punt de tindre un corderet, li va preguntar al carter:

–Tu tens un poquet d'ordi per prestar-me? No puc pagar-te ara, però més endavant podré.

–Com puc saber que em pagaràs?

–Tinc una ovella que espera un corderet i li donaré el teu ordi, quan es faça gran li la vendré al carnisser.

Uns dies després, va anar a parlar amb el carnisser i li va proposar el següent:

–Si porte un corderet ben alimentat, grosset i llustrós, me'l compraràs?

El carnisser va acceptar la proposta, dient-li:

—Et compraré el corderet i vendré la carn a bon preu a la carnisseria.

Dit i fet, el tracte ja estava en marxa, l'ovella va tindre un corderet i el pastor el va alimentar amb l'ordi que li va donar el carter.

Quan va vendre el corderet al carnisser va pagar el deute al carter i per fi va poder comprar el llaüt i continuar pasturant el seu ramat d'ovelles pels pobles fins que es va fer major. Com que li agradava tant la música, en poc de temps ja sabia tocar el llaüt i per allà on passava amb el seu ramat podien escoltar les seues cançons.

Aquesta història era la història del meu iaio. El seu treball era portar un ramat d'ovelles que mai oblidarà i des de fa poc toca ell mateix l'únic llaüt en una rondalla a Castelló.

EL SOMNI DE MARIA

MARIA BREVA BRISACH
CEIP BERNAT ARTOLA – 6é

El meu nom és María, tinc 10 anys i per Nadal en compliré 11. Visc en un poble de la costa del mar Mediterrani, és un poble xicotet, molt bonic, el que més m'agrada d'ell són les platges d'aigua neta i d'arena fina que té. És un poble molt tranquil durant quasi tot l'any, ja que a l'estiu arriba molta gent de fora, d'altres ciutats, per a passar les vacances. El meu poble es diu Panderola i està a 50 quilòmetres de Castelló, no hi ha edificis alts, ni centres comercials, tenim un supermercat gran en el qual venen de tot, inclús llepolies.

En el meu poble totes les cases són baixetes i de color blanc amb les finestres i les portes de color verd, els carrers són estrets i no passen quasi cotxes, i podem jugar sense por al carrer, tots ens coneixem i som amics o família.

Estem en el mes de desembre. M'agrada no sols perquè és el meu aniversari, sinó perquè també és Nadal, el poble es transforma en estes dates, ja que el decorem amb moltes llums de colors i un arbre molt gran que posen a la plaça. Tots els anys l'arbre el decorem els xiquets del poble, fem nosaltres els adorns a la escola amb papers de colors, cartons i plàstics durant el 1r trimestre.

El decorem el 13 de desembre i quan eixim de l'escola, les mares fan una xocolatada després per a berenar i veure l'arbre.

Els veïns del poble decoren els seus balcons amb gallardets i llums de tots els colors. Tots els carrers estan molt bonics.

Els meus amics, jo i tots els xiquets del poble demanem un desig, quan ja està tot decorat i encenen les llums, jo sempre pense el mateix. El meu somni des de xicoteta és veure la neu, ja que mai l'he vist. En el meu poble fa més de 30 anys que no ha nevat i el que sé és pel que m'han contat i he vist a la televisió i en les fotografies de les revistes.

Demà estarem ja a 13 de desembre, el dia que decorem l'arbre, aquesta nit em costarà dormir pensant en el meu somni i desig.

Ja és de dia, hui fa més fred que normalment, em costa alçar-me del llit, ma mare ha entrat tres vegades a la meua habitació per a despertar-me i m'ha dit que m'abrigue bé, que a la vesprada a la plaça em gelaré, he mirat per la finestra i pareix que plourà.

Paula, la meua amiga, ha vingut a arregar-me per a anar juntes a l'escola i anem a arregar els altres amics de camí. Jo m'emporte la meua germana Júlia, perquè els meus pares van a treballar. Ens hem abrigat molt i hem agafat paraigües i botes d'aigua, de camí ha començat a ploure. La nostra professora està esperant a la porta.

Hui estem tots nerviosos perquè eixirem de classe, i anirem a decorar l'arbre i direm el nostre desig i somni.

Ja són les cinc, eixim tots cap a la plaça del poble. Jo he de col·locar una estrella.

Estem quasi arribant a la plaça, Paula, Sandra i jo anem cantant i de repent torna a començar una altra vegada a ploure però no era una pluja com la de sempre. Vam parar davall la teulada d'una casa, vam mirar al cel i no parava de ploure, però nosaltres no paràvem de cantar. En un moment donat, Paula va mirar el carrer i va dir cridant «neva!, mireu el carrer!», no podia creure el que veia. El carrer, a poc a poc, es tornà de color blanc. El que queia no era aigua, queia com bromera, vaig eixir a tocar-la, era neu i queia en la meua mà. Els guants que portava eren de color roig i en segons es van tornar de color blanc, era com el gel fred

i a la vegada com una bromera, no feia olor de res, com l'aigua, el meu somni estava complint-se, nevava!

Vam córrer a la plaça i entre tots decoràrem l'arbre i berenàrem un got de xocolata calent i després vam fer ninots de neu i guerra de boles de neu, no podia parar de riure, estava molt contenta. Ja he vist la neu, l'he tocada i he jugat amb ella amb els meus amics i la meua família.

El meu somni s'ha complit finalment. A partir de hui hauré de pensar en un nou somni per a l'any pròxim ja que per fi, després de tants anys demanant-lo, el meu somni ja s'ha complit.

LA TORNADA AL PASSAT

DANIEL EUGENIO VICENTE GARCIA
CEIP BERNAT ARTOLA – 6É

Un divendres a les 5 de la vesprada, després d'eixir de l'escola, mentre estàvem en un aniversari. Era l'hora de berenar i vam anar a rentar-nos les mans. A l'eixir vam sentir un soroll que provenia del lavabo, ens vam girar a veure què passava i una llum encega-dora ens va absorbir.

Estàvem en un món nou on tot era artificial, un món virtual on ens vam trobar a tots els xiquets de l'aniversari. Estàvem separats en dues files, una de xiquetes i una de xiquets, ens vam ajuntar per parlar del que havia passat. Vam anar explorant el món virtual i ens van trobar molts papers per terra com un trencacloques i els vam ajuntar. Era un mapa on podíem triar trobar un tresor o seguir unes coordenades per a trobar el portal cap a la Terra. Vam pensar, vam cavil·lar i fins i tot vam discutir una bona estona fins que vam decidir anar a buscar el tresor. Quan vam arribar no hi havia res, era una trampa!, però després un xiquet va pegar-li una puntada al sòl, i es va obrir una clivella, allí estava el tresor.

Després d'excavar per a traure tot el tresor, el vam repartir i ens vam adonar que érem rics. De sobte una màscara va eixir darrere d'un arbre i es va sentir una veu que deia que ens donava una altra oportunitat per a escapar, si no ens quedaríem allí per sempre i que seríem els seus esclaus. Ens va donar un holograma del món virtual amb pistes, havíem de completar 5 proves en

menys de seixanta minuts. Ens va advertir que no podíem separar-nos. Si superàvem les proves s'obriria un portal per tornar al món real, en cas contrari ens quedaríem allí per sempre i seríem els esclaus de les màquines.

Vam observar el mapa amb atenció i ens va portar al primer repte. Hi havia una frase que deia: «Si al destí voleu arribar, molt haureu de pensar».

En una pissarra posava: «Si amb la cera que sobre de tres ciris es pot fer un nou ciri quants ciris es poden fer amb 9 ciris?». Els xiquets van pensar i pensar i van encertar la resposta.

L'holograma va canviar a color blau i va passar a una altra pantalla: «Amb el nom si voleu arribar haureu de nadar».

Vam arribar a una piscina i un home va dir que 5 de nosaltres hauríem de nadar fent apnea, sense respirar fins al fons. I després de molts intents ho vam aconseguir.

L'home va desaparèixer i l'holograma automàticament va canviar de color, va aparèixer al ring d'un estadi de sumo. Estava la tercera pista: «Si un de vosaltres el derroteu, el meu respecte tindreu». Vam arribar, havíem de lluitar contra un home molt alt i molt gros. Els xiquets més forts ho van intentar primer, però no ho van aconseguir, l'últim en intentar-ho era el més baixet i prim, ningú confiava en ell, però ho va aconseguir.

De nou l'holograma va canviar de color i va començar a xiular, només teníem 20 minuts per a l'última prova que havíem de guanyar. Consistia a fer una partida amb el millor jugador d'escacs. Entre tots féiem jugades i com que treballàvem en equip el vam vèncer.

Al final la màscara els va dir:

–Vos obriré el portal, però no torneu ací mai més. Vam tornar a veure la mateixa llum engegadora que ens havia portat al passat. Els lavabos, per a la nostra sort, estaven avariats i no els vam haver de tornar a utilitzar aquell dia.

LA PRINCESA REBEL

KIMBERLY PAOLA IBARRA ISTURIZ
CEIP BISBE CLIMENT – 6é

En un regne molt llunyà vivia una princesa, però no era una princesa com vosaltres us imagineu.

El seu nom era Míriam i era una princesa molt rebel. No li agradava usar vestits i solia escapar-se moltes vegades del castell per a córrer per tot el regne i conéixer altres coses.

El seu pare, el rei, no estava content que ella s'escapara i no tinguera modals de princesa. Per això el pare va decidir tancar-la en la torre del castell per sempre més, o almenys, fins que vinguera un príncep a casar-se amb ella.

Van passar els dies i la princesa seguia tancada en aquella torre que, tot i que no li faltava de res, no estava en contacte amb ningú i evidentment, es trobava molt trista i sola. Així seguiren passant dies i dies i finalment va pensar un pla.

Li diria al seu pare que acceptava casar-se amb un príncep i així podria guanyar temps per escapar d'aquell malson.

El seu pare, a l'escoltar aquella notícia, es va posar boig de content i no va tardar en tindre un prenent disposat a casar-se amb la seua filla. El rei no parava de preparar festes i grans àpats per a commemorar aquesta gran notícia. El que no pensava és que la seua filla, la princesa, trencaria la seua promesa.

El dia va arribar, tot estava preparat, menys la princesa, la

qual, mentre tots dormien, va eixir per una porta secreta sense que ningú la vega.

Després de molt caminar i caminar va arribar a un xicotet poble de camperols situat a la vora d'un riuet. Tot el món la mirava estranyat, però seguien a la seua faena com si res. Ella hauria de buscar un lloc on quedar-se i menjar, tenia tanta gana que es podria menjar tot el que li posaren davant.

Va seure una estona observant la gent, la qual la ignorava per complet, fins que un xic ben plantat se li va costar i es va interessar per ella. Van parlar una bona estona, la princesa es va inventar una bona història per a no ser descoberta i per a poder començar de zero.

Després d'una estona el xic la va convidar a sa casa, on li va oferir un bon dinar i un lloc on quedar-se a dormir. La família del xic molt prompte la van acollir com a una filla, tot i que el destí tenia preparats altres plans per a ells.

Es van fer molt amics i finalment es van enamorar. El xic li va demanar de casar-se i ella va acceptar sense pensar-ho. El poble estava molt content, es va engalanar per a l'ocasió, i allí sí que es va fer un gran àpat, aquella vegada, de cor.

I és així com la vida de la princesa es va convertir en una vida de felicitat allunyada de les aparences i el luxe, i, del rei, mai més en va sentir a parlar.